

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. března 2016 **odvolání obžalovaného J. M., nar. XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 4.12.2015, č.j. 3T 128/2015-261, a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného J. M. **z a m í t á**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 4.12.2015, č.j. 3T 128/2015-261, byl obžalovaný J. M. uznán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (*dále jen „TrZ“*).

Za tuto trestnou činnost mu nalézací soud uložil podle § 185 odst. 2 TrZ trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon podmíněně odložil podle § 81 odst. 1 TrZ a § 82 odst. 1 TrZ na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 82 odst. 2 TrZ obžalovanému dále uložil povinnost, aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení zdržel nadměrné konzumace alkoholických nápojů.

Proti rozsudku soudu I. stupně podal obžalovaný J. M. v zákonné lhůtě odvolání, které písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce Mgr. Josefa Tobiáška, kdy jej zaměřil proti všem jeho výrokům (č.l. 268 - 271).

V odůvodnění opravného prostředku obžalovaný nesouhlasil s odsuzujícím výrokem napadeného rozsudku. Konstatoval, že od samého počátku trestního řízení popřel, že by se vytýkaného jednání vůči D. H. dopustil. Poukazoval na skutečnost, že s poškozenou a její matkou Š. H. žil ve společné domácnosti řadu let, kdy za dobu jejich soužití se nikdy nevyskytla situace, která by jen částečně odpovídala popsanému skutku. Zdůraznil, že o poškozenou se naopak staral jako o svou dceru, finančně jí podporoval a dohlížel na její studijní povinnosti.

Odvolatel připustil, že inkriminovaného dne konzumoval nadměrné množství alkoholu, pod jehož vlivem byl i v dobu, kdy mělo dojít k dotčenému skutku. Uvedl, že v přípravném řízení i u hlavního líčení popsal veškeré skutečnosti, jež si pamatoval. Nesouhlasil proto, že by z trestné činnosti byl usvědčován důkazy provedenými u hlavního líčení, které označil za vzájemně rozporné. Zdůraznil, že v řízení před okresním soudem rozhodně nebylo prokázáno, že by se skutek popsaný v obžalobě vůbec stal či byl trestným činem, neboť nenaplnuje znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) TrZ. Dodal, že závěr nalézacího soudu o jeho vině je primárně postaven na výpovědi poškozené D. H., kterážto byla shledána věrohodnou znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, PhDr. Helenou Khulovou. Obžalovaný rekapituloval především obsah

výpovědi poškozené a skutečnosti, které z ní vyplynuly, zvláště, že předmětného dne konzumoval alkohol a D. H. ho byla nucena podpírat. Jeho značnou podnapilost potvrdil i svědek L. H., taxikář, který jej přivezl s poškozenou domů. Zdůraznil, že skutek, jak ho popsala poškozená, by musel vzbudit pozornost, neboť se odehrál přibližně ve 23.00 hodin v domě, kde bydlí řada lidí. Podle popisu D. H. křičela o pomoc, pak utíkala nahoru po schodech a vběhla do bytu, do jehož vstupních dveří měl kopat a třískat, u čehož ji měl nadávat. Odvolatel uvedl, že v rámci vyšetřování nebyl zaznamenán v domě žádný hluk, kdy nikdo ze sousedů nepotvrdil, že by v uvedenou dobu slyšel cokoliv podezřelého s výjimkou A. B., která popsala události, jež zaznamenala. Ačkoliv jmenovaná svědkyně vypovídala v některých bodech zcela odlišně než poškozená, soud I. stupně tyto rozpory bagatelizoval a nevypořádal se s nimi.

V návaznosti na to se obžalovaný podrobně zabýval procesní výpovědí svědkyně A. B., a to jak z přípravného řízení, tak u hlavního líčení. Měl za to, že jmenovaná vypovídala zcela konzistentně tak, že na chodbě nikdo nekřičel, nevolal o pomoc, neboť by vše slyšela. Obdobně ani neregistrovala, že by někdo volal ze sklepa či z prostor bytového domu dělal hluk ve formě kopání do dveří, bouchání nebo křičení. Vyloučila také, že by byl někdo ve sklepě. Odvolatel uvedl, že v zásadních bodech se tak její svědecká výpověď liší s výpovědí D. H.. Zdůraznil, že soud I. stupně výpověď A. B., svědčící v jeho prospěch, nijak neakcentoval a své závěry o vině posuzovaným skutkem opřel výhradně o výpověď poškozené s poukazem, že znalkyně PhDr. Helena Khulová uvedla, že tato nese známky prožitého. Dodal, že ostatní provedené důkazy, jako výsledky sester poškozené a její babičky, není možné důkazně porovnávat s hodnotou výpovědi svědkyně A. B., neboť tyto jsou ve vztahu ke skutku zprostředkované, jelikož se jim D. H. měla svěřit. Vyjádřil se, že výsledkem situace, která předmětného dne nastala, byla skutečnost, že poškozená se odstěhovala od své matky k sestře a následně k babičce, kdy posléze se jí zhoršil prospěch ve škole. Poškozená navíc získala volnost, kterou se do té doby snažil vždy usměřňovat. Obžalovaný míní, že šlo o motiv, pro který D. H. ve věci vypovídala, když jí šlo zejména o snahu vymanit se z jeho výchovy. Připustil, že při cestě vzhůru po chodbě na poškozenou zřejmě nevhodně sáhnul či provedl něco jiného, na což tato reagovala vyjeknutím, utekla nahoru do bytu a poté odešla z domu se sbalenou taškou k sestře. Poukazyval též na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, který u něj neshledal žádnou poruchu. Uzavřel, že daným jednáním se nemohl dopustit zločinu znásilnění, a to již jen s poukazem na fakt, že mělo dojít k pouhému sáhnutí na prsa přes hrubou mikinu a k pokusu poškozenou políbit.

Navrhoval proto, aby odvolací soud naznačené skutečnosti vyhodnotil a posléze jej v celém rozsahu zprostil obžaloby.

Obžalovaný J. M. se k veřejnému zasedání nařízenému dne 24.3.2016 v 8.00 hodin do čísla dv. 305/III. patro budovy Krajského soudu v Ostravě nedostavil, ačkoliv vyrozumění o termínu a místě jeho konání si převzal osobně do vlastních rukou dne 14.3.2016, jak je zřejmé z doručky založené na č.l. 275 verte spisu. Svou nepřítomnost u jednání před krajským soudem pak řádně omluvil, když současně požádal, aby veřejné zasedání bylo konáno v jeho nepřítomnosti.

Z těchto důvodů jednání proběhlo v nepřítomnosti obžalovaného J. M., který byl o jeho konání jinak vyrozuměn vzorem 7a) tr.ř.

Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnou osobou [§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.], a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), neshledal ani jiných důvodů k zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř. nebo odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

Z podnětu podaného opravného prostředku obžalovaného J. M. krajský soud přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, jež rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.

Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že ve vztahu k jednání obžalovaného popsanému ve výroku o vině se okresní soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Podrobně rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v § 125 tr.ř. Nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s § 2 odst. 5 tr.ř., čímž zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Provedené důkazy poté hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. V tomto směru odvolací soud pochybení soudu I. stupně, namítané obžalovaným stran nesprávného zjištění skutkového stavu věci, jeho hodnocení a nesprávného právního posouzení, neshledal. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky.

Vzhledem k tomu bylo možno plně odkázat na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, se kterým se krajský soud jinak ztotožňuje, když by šlo o konstatování téhož. Odvolací soud přitom plně respektoval hodnocení důkazů provedených soudem I. stupně, jímž je ve smyslu § 263 odst. 7, věty poslední, tr.ř. i vázán.

K odvolacím námitkám obžalovaného J. M. krajský soud uvádí, že tyto jsou již jen opakováním jeho obhajoby uplatněné v průběhu vedeného trestního řízení, s nimiž se okresní soud v dostatečném rozsahu vypořádal. Těžiště opravného prostředku odvolatele je postaveno na základě, že mezi svědeckými výpověďmi D. H. a A. B., která předmětného dne registrovala jeho příjezd do místa bydliště a v této souvislosti byla schopna popsat hlasy a zvuky po jejich vstupu do domu, jsou natolik zásadní rozpory, že z výpovědi poškozené není možno vycházet při závěrech o jeho vině trestnou činností popsanou ve výroku rozsudku. Odvolací soud dodává, že v posuzované věci obžalovaný jak v průběhu přípravného řízení (č.l. 57-59), tak i u hlavního líčení (č.l. 232-233), kategoricky popřel, že by se vytýkaného jednání vůči D. H. dopustil. Hájil se tím, že byl v silně podnapilém stavu, pro což si událost nebyl schopen vybavit.

K tomu krajský soud konstatuje, že pokud okresní soud při stanovení průběhu skutkového děje protiprávního jednání obžalovaného vycházel z procesně relevantní

svědecké výpovědi poškozené D. H. (č.l. 69-73, 255-256), rozhodně nepochybil, když tato byla v průběhu vedeného trestního řízení konzistentní, a to i v detailech, kdy současně byla potvrzována výpověďmi svědků V. H. (č.l. 103-105, 235-236), L. H. (č.l. 109-112, 254), J. H. (č.l. 253-254), B. T. (č.l. 127-129, 236-237) nebo L. H. (č.l. 235). Opomenout nelze ani závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jak byly zpracovány k osobě poškozené znalkyní PhDr. Helenou Khulovou (č.l. 171-198), resp. k osobě obžalovaného znalcem MUDr. Milanem Karasem (č.l. 157-163). V neposlední řadě byla trestná činnost odvolatele prokázána i důkazy listinnými, které věrohodnost výpovědi poškozené potvrzovaly a protiprávní jednání obžalovaného tak v celém rozsahu dokreslovaly.

Z obsahu svědecké výpovědi poškozené D. H. nalézací soud zjistil okolnosti, způsob a formu spáchání inkriminovaného skutku, v rámci něhož jí J. M. pod záminkou kontroly kola vylákal do sklepa, kde jí při odchodu z něj sahal na schodech na hýždě, poté ji uchopil za ramena a odtlačil zpět do sklepních prostor, kde jí držel ruce, natlačil na zeď, pokoušel se ji líbat na ústa a rukama ji osahával přes oblečení prsa. Poškozená se jeho jednání aktivně bránila, a když se jí podařilo z jeho objetí vymanit a z místa chtěla odejít, obžalovaný ji opětovně uchopil za boky a snažil se zatáhnout do sklepa. Při volání o pomoc jí zakrýval ústa rukou. Poškozené se posléze podařilo z místa utéci. Odvolací soud nemohl přehlédnout, že výpověď svědkyně D. H. v přípravném řízení i u hlavního líčení byla poměrně obsáhlá a zahrnovala řadu detailů, které soud I. stupně následně zohlednil.

Shodné skutečnosti takto zjištěné z výpovědi poškozené potvrdily i svědkyně V. H. a L. H., sestry jmenované, ke kterým se D. H. uchýlila bezprostředně po jednání J. M. ještě v nočních hodinách. Jejich svědecké výpovědi, byť odvíjené od výpovědi poškozené, s ní byly vzájemně souladné, neboť D. H. se jim svěřila s tím, co se jí stalo a popsala okolnosti, za kterých se obžalovaný vytykaného jednání dopustil. V. a L. H. se vyjádřily též k psychickému rozpoložení poškozené, která byla plačtivá, vyplašená a celkově ve stresu. Zaregistrovaly rovněž, že mikina poškozené byla v oblasti zad a na rukávu ušpiněná od zdi. V této souvislosti pak obě svědkyně potvrdily, že dne 12.4.2015 obžalovaný D. H. telefonicky kontaktoval a za své chování se omluvil s poukazem, že byl opilý a nepamatuje si, co se stalo. Obdobně se k věci obecně vyjádřily i babička poškozené – svědkyně J. H. a její sestřenice B. T..

Soud I. stupně neměl důvod svědecké výpovědi D. H. nevěřit, neboť okolnosti vytykaného skutku byly z její strany popisovány v průběhu vedeného trestního řízení shodně, konzistentně, přičemž obžalovaný J. M. byl označen vždy za jeho pachatele. Okresní soud, stejně jako soud krajský, pak nezjistil žádné okolnosti, které by svědčily o závěru, že poškozená byla vedena snahou svého nevlastního otce křivě obvinít a posléze proti němu v trestním řízení i křivě vypovídat. V tomto směru byla jmenovaná svědkyně řádně poučena podle §§ 100 a 101 tr.ř. o své povinnosti hovořit úplnou pravdu, nic nezamlčovat, jakož i o trestně právních následcích křivé výpovědi. Pakliže se k věci vyjádřila, činila tak s plným vědomím, že jednotlivé informace o okolnostech činu a osobě obžalovaného nesmí být nijak lživé, zkreslené, záměrně pozměněné či z její strany blokované.

Stran věrohodnosti výpovědi poškozené vycházel nalézací soud správně i ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace

klinická psychologie, v rámci nichž znalkyně PhDr. Helena Khulová u D. H. vyloučila omyl v důsledku nesprávného vnímání, myšlení nebo paměti. Zdůraznila, že získaná atypická sexuální zkušenost poškozené v rámci inkriminované události byla nechtěná a z její strany byla chápána jako sociálně a sexuálně nepřiměřená, ohrožující pocit její vlastní bezpečnosti, jelikož šlo o jednání jí známé osoby. I přesto u poškozené neshledala známky dotčenosti nad chováním odvolatele, neboť nedošlo k vyhocení negativní vazby k němu. Nebyl také shledán motiv msty ani známky konfabulací. Výpověď svědkyně D. H. podle závěrů znalkyně ve vztahu k předmětné události nese známky prožitého, nepostrádá logickou skloubenost, kdy podávané informace nejsou rozporuplné. Psychologickými metodami u jmenované nebyly shledány ani žádné srozumitelné důvody zcela lživé výpovědi, když rovněž nebylo zaregistrováno sugestivní ovlivnění jinou osobou.

Nutno dodat, že poškozená sama podala trestní oznámení na obžalovaného až s odstupem 10 dnů, kdy tak učinila dne 21. 4. 2015 (viz. č.l. 6-9). Uvedla, že se obávala, že jí nikdo nebude věřit, co se stalo. Skutek obžalovaného oznámila teprve poté, co jí vše vysvětlil její otec L. H..

Obžalovaný J. M. v době spáchání inkriminovaného činu netrpěl žádnou duševní poruchou ani chorobou. V těchto ohledech u něj znalec MUDr. Milan Karas v rámci podaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, nezaznamenal rovněž přítomnost závislosti na alkoholu ve smyslu vybudované toxikomanické vazby. Jeho sklony k nadužívání alkoholu naproti tomu nevyloučil s tím, že v předmětnou dobu se obžalovaný nacházel ve stavu středně těžké prosté opilosti, v důsledku níž byly jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti částečně, avšak nikoliv podstatně, sniženy. Dodal, že jmenovaný neměl též žádné kvalitativní poruchy vědomí, vnímání či myšlení a jednalo se spíše o jednorázovou snahu o vynucení pohlavního styku na terénu alkoholem potlačených inhibičních korových mechanismů. Proto u něj neindikoval uložení ochranné psychiatrické léčby.

Pokud jde o výpověď svědkyně A. B. (č.l. 63-65, 233-234), která stála v rozporu se svědeckou výpovědí poškozené D. H., již okresní soud dospěl správně k závěru, že jí nelze nijak přeceňovat, zvláště pokud jmenovaná v předmětné době vykonávala úkony osobní hygieny. Potvrdila sice, že slyšela pohyb nějaké osoby kolem svých dveří a následný křik v domě, avšak sama nevyšla na chodbu a situaci žádným způsobem neprověřila. Závěry svědkyně A. B. jsou tak činěny s vědomím pouhých spekulací o tom, co se ve společných prostorách bytového domu v XXX na ul. XXX zřejmě odehrálo. Neobstojí zde proto stěžejní námitka odvolatele, že její výpověď je natolik zásadní, že vedle ní nemůže obstát svědecká výpověď poškozené D. H..

Ve zbytku krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku na str. 7 - 8, které zároveň přebírá, když by šlo o konstatování téhož.

Proto i odvolací soud považoval okruh důkazů svědčících o vině obžalovaného za uzavřený a ztotožnil se stanoviskem soudu I. stupně. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný je z vytýkaného jednání bezpečně usvědčován všemi takto vymezenými důkazy. Obhajoba obžalovaného tudíž nemůže obstát a byla důvodně hodnocena jako účelová, s cílem zbavit se trestní odpovědnosti.

Pochybení nalézacího soudu krajský soud nezaznamenal ani při užití právní kvalifikace. Odvolací soud se plně ztotožnil s těmi závěry soudu I. stupně, v rámci

nichž jednání J. M. posoudil jako zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) TrZ, když jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal na dítěti. Ve smyslu ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR se totiž za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, za který je třeba pokládat spojení pohlavních orgánů muže a ženy, považuje i pouhé osahávání ženy na prsou, ohmatávání genitálií nebo jiné sexuální aktivity, směřující k ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, ať již stejného nebo jiného pohlaví. Dítětem se pak ve smyslu § 126 TrZ rozumí osoba mladší osmnácti let. Nutno zdůraznit, že ke dni 11. 4. 2015, kdy došlo k inkriminovanému skutku, poškozená D. H. měla pouhých šestnáct let, přičemž obžalovaný, jakožto její nevlastní otec, který s ní žil ve společné domácnosti po dobu nejméně sedmi let, její věk bezpečně znal.

Formální znaky citovaného zločinu tak byly na straně obžalovaného bezpečně dány, stejně jako byl i dán i znak materiální ve formě úmyslného zavinění. Bylo prokázáno, že posuzovaného jednání se odvolatel dopustil jednoznačně v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) TrZ, když chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem.

Pokud jde o uložený trest odnětí svobody, dospěl krajský soud v rámci své přezkumné činnosti k závěru, že námitky obžalovaného, že jde o nepřiměřeně přísnou trestní sankci, rovněž nejsou důvodné. Odvolací soud zdůrazňuje, že již okresní soud věnoval patřičnou pozornost hodnocení dosavadního způsobu chování a jednání J. M., zohlednil jeho trestní i přestupkovou minulost, povahu a závažnost spáchaného trestného činu, jeho poměry a možnosti nápravy. Hodnotil též všechny okolnosti mu polehčující i přitěžující ve smyslu §§ 41 a 42 TrZ. Odvolatel má v aktuálním opise rejstříku trestů (č.l. 276) celkem osm záznamů z rozmezí let 1995 – 2007, z nichž čtyři odsouzení jsou představována pro trestné činy vydírání dle § 235 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31.12.2009 (*dále jen „tr.zák.“*). Naznačenými odsouzeními se soud I. stupně zabýval na str. 8 odůvodnění rozsudku, na což lze plně odkázat. Citovaná odsouzení jsou buď osvědčena ze zákona anebo zahlazena, čímž k nim již nelze přihlížet. Krajský soud dodává, že z připojených spisů Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 18T 286/2003 a 18T 288/2004, a to z rozhodnutí zde vydaných, pak vyplynulo, že trestná činnost obžalovaného právně kvalifikována jako trestné činy vydírání dle § 235 odst. 1 tr.zák. vykazuje zcela shodné znaky a okolnosti způsobu jejich páčání jako v posuzovaném případě. Jde tedy o shodný modus operandi. Tyto skutečnosti krajský soud hodnotil toliko v rámci posouzení osoby obžalovaného a jeho sklonů k páčání trestné činnosti násilné povahy, když jde o odsouzení, ke kterým aktuálně již nelze přihlížet.

V rámci stávajícího řízení byl obžalovanému správně ukládán trest podle rozpětí trestní sazby založené § 185 odst. 2 TrZ, která činí od dvou roků do deseti let. Pokud mu za dané situace nalézací soud uložil ještě výchovný, tj. podmíněný trest odnětí svobody, v trvání dvou roků, tedy na samé spodní hranici citované zákonné trestní sazby, pak s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti rozhodně nebylo možno konstatovat, že se jedná o trest nepřiměřeně přísný, a to ani byl-li podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Naopak soud I. stupně při stanovení jeho druhu i výměry velmi pečlivě posuzoval veškeré důvody vedoucí k jeho uložení, kdy s ohledem na povahu a závažnost posuzovaného zločinu ještě vyhodnotil, že kýženého efektu nápravy odvolatele lze dosáhnout i výchovnou trestní sankcí. Jelikož se obžalovaný vytykaného skutku dopustil pod vlivem alkoholu a v souvislosti s jeho zneužíváním, jeví se nezbytná i přiměřená povinnost podle § 82

odst. 2 TrZ, aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení zdržel nadměrné konzumace alkoholických nápojů. Uložený trest proto lze plně akceptovat jako sankci přiměřenou ve smyslu § 38 TrZ, když okresní soud důsledně přihlédl též ke všem zásadám pro ukládání jeho druhu a výměry, jak jsou vymezeny v § 39 TrZ.

Ve stanovené zkušební době podmíněného odsouzení se obžalovaný nesmí dopustit dalšího protiprávního jednání, byť i spáchaného formou přestupku, neboť jen tak bude možno do budoucna rozhodnout o tom, že se osvědčil, čímž na něj bude pohlíženo, jako by se této trestné činnosti nedopustil. V opačném případě soud I. stupně rozhodne o tom, že se uvedený trest vykoná, což bude spojeno s přímým omezením jeho osobní svobody.

Protože odvolání obžalovaného J. M. nebylo shledáno důvodným, bylo podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je však možno podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutím dovolání napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 24. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Anlaufová

Mgr. Radek Adamus, v.r.
předseda senátu